

ve modtagelse af det, at der er noget i gang allerede, og at ministeren vil tage initiativ i den nye samling.

Det er jo et paradoks, at der er langt mere kontrol med kasinoer end med de private spilleklubber. De private spilleklubber har sikkert både større omsætning og også større procentvis indtjening end kasinoerne, men de er uden for kontrol. Det kan godt være, at private spilleklubber ikke giver anledning til uro, som det fremgår af Forlystelsesudvalgets betænkning, der er citeret i bemærkningerne; men når der i de samme bemærkninger står, at det er utvivlsomt, at mange spilleklubber drives på en sådan måde, at der finder en overtrædelse af straffelovens hasarbestemmelse sted, er der jo ikke meget at være i tvivl om.

Rockernes indtog og involvering i branchen er selvfølgelig også fuldstændig uheldig, og jeg tror, det var Dansk Folkepartis ordfører, der sagde, at der også kunne være tale om sorte penge. Det kan vist ikke siges meget stærkere, at spilleklubber simpelt hen er stedet for hvidvaskning af sorte penge, og det kan vi selvfølgelig heller ikke acceptere.

Der er på den baggrund ikke så meget at betænke sig på efter vores opfattelse. De Konservatives forslag anviser også nogle nødvendige kontrolforanstaltninger. Etablering af private spilleklubber skal kræve tilladelse fra kommunen, opstilling af blot en enkelt automat tilladelse fra politiet, og det er helt i orden også med en kommunal afgift.

Alt i alt vil vi i Kristeligt Folkeparti gerne være med til at begrænse hele den spillemani, der er i vores samfund, og som jo desværre for nogle uheldige mennesker udvikler sig til ludomani, som er en ganske alvorlig sygdom. Jeg kan jo ikke lade være med at se vores spillemani og vores indsamling til Kosova i en sammenhæng. Når vi kan indsamle mellem 50 mio. kr. og 100 mio. kr. til Kosovo, så er det vel ikke mere, end der spilles for på en uge i Danmark. Det har altså et omfang, som er urimeligt, og som også er skadeligt, desværre, for dem, der ikke kan tåle at få det i blodet.

Så forslaget har vores fulde tilslutning.

Bendt Bendtsen (KF):

Jeg vil gerne sige tak for den modtagelse, som forslaget har fået, og tak til justitsministeren for redegørelsen. Jeg vil gerne sige, at det ikke skal komme an på det, hvis der skal justeres lidt på

det tekniske i forslaget. Det, der er helt vigtigt for os, er, at vi nu får sat en stopper for det her.

Det har været sagt fra flere ordføreres side, at det skal ses i sammenhæng med nye regler på området. Jeg mener at kunne konstatere, at der er et flertal i salen for at få gjort noget ved det her. Jeg vil gerne sige, at vi fra konservativ side har noteret os, at den socialdemokratiske ordfører sagde, at man ikke ønskede spillemaskiner på hvert et hjørne. Jeg hørte også, at SF's ordfører sagde, at man ikke var enig i, at der skulle opstilles de såkaldte VLT-maskiner.

Jeg kan godt sige, at fra konservativ side vil vi kæmpe med næb og kløer for, at disse maskiner i den kommende lovgivning ikke får lov til at stå på hvert et gadehjørne. Det har lidt at gøre med, at unge mennesker bruger deres penge, og så skal de ud og stjæle og lave indbrud efterfølgende for at finansiere deres forbrug til de såkaldte VLT-maskiner. Det tror vi ikke på.

Vi har en gennemreguleret lovgivning på kasinoområdet; den kan man arbejde videre med. Det er klart, at hvis de bestemmelser, der ligger i forslaget, bliver gennemført, og det er der jo flertal for her i Folketingssalen, så afgår mange af de her spilleklubber ved en stille og rolig død, og det har vi det stille og roligt med. Dermed tak for tilslutningen.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 97:

Forslag til folketingsbeslutning om skærpede sanktioner for fredskrænkelser.

Af Bendt Bendtsen (KF) m.fl.

(Fremsat 16/3 99).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Efter beslutningsforslaget fra Det Konservative Folkeparti opfordres regeringen til inden årets udgang at fremsætte forslag om ændring af straffelovens § 265, således at grovere eller vedholdende fredskrænkelser bliver gjort direkte strafbare uden krav om forudgående advarsel. Baggrunden for forslaget er en konkret sag fra Assens om omfattende telefonchikaneri.

Lad mig sige med det samme, at jeg selvfølgelig har fuld forståelse for, at det må være meget belastende og må opleves som meget uacceptabelt at blive udsat for en så systematisk gennemført telefonchikaneri som den, der er tale om i sagen fra Assens.

Når det er sagt, så må jeg sige, at jeg mener, det er forkert, når forslagsstillerne i bemærkningerne skriver, at politiet i sagen fra Assens har stået magtesløst over for chikaneriet. Tværtimod har Assens Politi løbende givet medlemmer af den familie, der foretager de chikanøse telefonopringninger, advarsler mod at kontakte en lang række navngivne personer. De advarsler er hidtil blevet respekteret af de pågældende. Det vil sige, at de personer, familier, som de har fået advarsel mod at kontakte, er forskånet for chikane i hvert fald 5 år efter, at tilholdet er givet.

Efter min opfattelse er sagen fra Assens derfor tværtimod et eksempel på, at man også i denne type sager kan komme langt inden for den eksisterende lovgivning. Det kræver blot en målrettet efterforskning.

På baggrund af sagen fra Assens bad jeg sidste forår Politimesterforeningen i Danmark om en udtalelse om de øvrige politikredses erfaringer med sager af samme karakter som sagen fra Assens. Af de svar, der kom ind, fremgik det, at ingen andre politikredse havde haft sager, som i omfang og grovhed svarede til Assenssagen. Vi kan altså konstatere, at Assenssagen er enestående i karakter og omfang.

Det er rigtigt, som det fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, at Politimesterforeningen i sin udtalelse siger, at foreningen kan støtte et forslag om at skabe mulighed for at straffe i videre omfang, end der i dag er mulighed for efter straffelovens § 265.

Der er imidlertid en række vanskeligheder forbundet med at ændre straffelovens § 265. Straffelovrådet har tidligere overvejet, om man kunne ændre straffelovens § 265, så grovere fredskrænkelser blev gjort direkte strafbare, altså strafbare uden forudgående advarsel. Det kunne Straffelovrådet ikke anbefale.

Straffelovrådet pegede i den forbindelse på, at det ville være et problem at afgrænse det strafbare område. Det skyldes, at § 265 omfatter en række helt dagligdags handlinger, der ikke i sig selv er truende, fornærmende og lign. Det kan f.eks. dreje sig om telefoniske henvendelser, breve eller fremmøde ved den pågældendes bopæl.

Efter de gældende regler er det altså ikke afgørende, om henvendelsen i sig selv kan siges at være f.eks. truende eller fornærmende. Det afgørende er, om den person, der modtager henvendelsen, oplever den som ubehagelig eller forstyrrende.

Straffelovrådet pegede også på, at det uden et krav om forudgående advarsel vil være svært at bevise, at gerningsmanden har forsæt til lovovertrædelsen. Der foreligger nemlig ikke forsæt, hvis gerningsmanden ikke forstår, at hans handling virker krænkende. Hvis der på forhånd er meddelt en advarsel, undgås problemerne med gerningsmandens forsæt. Det skyldes, at gerningsmanden ved advarsel er blevet gjort opmærksom på, hvad det er, den pågældende skal lade være med at gøre for fremtiden.

Endelig peger Straffelovrådet også på, at grovere tilfælde af chikane, hvor der er tale om egentlige trusler, vold, blufærdighedskrænkelser eller husfredskrænkelser, er strafbare efter anden bestemmelse i straffeloven, også uden forudgående advarsel.

Jeg er selvfølgelig enig med forslagsstillerne i, at Straffelovrådets udtalelse fra 1988 ikke er eviggyldig. Jeg er også enig i, at der må lægges vægt på Politimesterforeningens udtalelse, og jeg er meget opmærksom på de problemer, der peges på i udtalelsen.

Jeg mener imidlertid samtidig, at det er værd at hæfte sig ved det, Politimesterforeningen oplyser om, at Assenssagen er enestående i omfang og grovhed. Der er altså ikke noget, der tyder på, at telefonchikane i et sådant omfang generelt er et problem.

Jeg lægger også vægt på, at hverken beslutningsforslaget eller Politimesterforeningens ud-

talelse indeholder forslag til løsning af de problemer, som Straffelovrådet har peget på.

Alt i alt mener jeg, at det vil være at skyde over målet, hvis man på baggrund af en enkeltstående og atypisk sag ændrer gældende lovgivning. Dels skal man være varsom med at lovgive på baggrund af enkelt saker, dels er det svært at pege på, hvordan man kan løse de problemer, som en afskaffelse af kravet om forudgående advarsel vil medføre.

På den baggrund kan regeringen ikke støtte beslutningsforslaget.

Lotte Bundsgaard (S):

Det beslutningsforslag, vi behandler i dag, er udsprunget af en sag på Fyn. Her har en familie gennem længere tid chikaneret en lang række politikere og andre meningsdannere ved gentagne gange at ringe dem op midt om natten for derefter at lægge røret på.

Det er naturligvis en fuldstændig uhørt gerning, som ingen kan se med milde øjne på. Den konservative ordfører, der ligesom jeg selv kommer fra Fyn og har haft sagen tæt inde på livet, har derfor min fulde sympati i sin bestræbelse på at komme disse chikanerier til livs.

Vi skal gøre meget for at forhindre sager som denne. Men vi er i Socialdemokratiet ikke enige i, at dette forslag kan løse problemerne. Hvis vi antog, at vi havde haft en sådan lovgivning, før familien begyndte på sine chikaneopringninger, ville den så have ladet være? Det tror jeg ikke.

Vi politikere skal være garanter for, at lovgivningen i Danmark ikke bliver vedtaget ud fra enkeltstående tilfælde. Fordi én enkelt familie opfører sig tåbeligt og uacceptabelt, behøver vi ikke nødvendigvis at vedtage nye love. Vi kan ikke løse alle problemer ved at fremsætte beslutningsforslag i Folketinget. Så når vi aldrig til de store og vigtige problemer.

Socialdemokratiet kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget, som det foreligger.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Nu drejer det sig jo ikke kun om en enkelt sag, men når fru Lotte Bundsgaard tager fat i den her sag fra det fynske og siger, at vi som politikere er blevet chikaneret, kan jeg da sige, for ikke at blive anklaget for nepotisme, at det var først, da jeg som politiker gik ind i sagen, at jeg fik fornøjelsen af det her.

En anden ting i sagen er, at fru Lotte Bundsgaards argumentation jo overhovedet ikke

hænger sammen. Man siger med hensyn til denne her familie, at havde man haft de her regler, havde det ikke hjulpet noget alligevel. Jamen jeg må i hvert fald konstatere, at hver gang familien har fået en advarsel i den her sag, så holder det op. Det betyder jo altså, at det hjælper, når man går ind, og havde man nu haft mulighed for i forbindelse med grovere og vedholdende fredskrænkelser at klappe en bøde ud første gang, så var de nok slet ikke begyndt.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nu kan jeg da starte med at sige, at hvis jeg bliver udsat for telefonchikane de næste par dage, så ved jeg, hvem gerningsmanden er, for jeg ved jo, hvem der har begået disse forbrydelser.

Det er jo allerede sagt af de tidligere talere, at det er en modbydelig forbrydelse. Man er værgeløs. Mange bliver bange for den slags telefonopringninger, og det er alt for let at genere folk på den måde. Det er vi enige om.

Jeg tror også, vi alle sammen er enige om, at man ikke skal lovgive på grundlag af enkelt sager, men enkelt sager kan jo altid give os anledning til at se på, om det er noget, der kan blive et større problem, om det er på tide, at vi kigger på lovbestemmelserne. Og jeg vil stille det spørgsmål til mig selv og andre: Er det i hvert fald ikke rigtigt, at med al den moderne kommunikation er det også blevet meget lettere at genere andre mennesker? Det mener jeg også skal indgå som et moment, når vi skal diskutere sagen.

Den gældende ordning er jo i langt de fleste tilfælde ganske udmærket. Adam kan ikke holde sig fra Eva. Adam får et tilhold, og lige så snart han bare opsøger Eva, uanset om han generer hende eller ej, ja, selv om han lægger blomster, kan han få en bøde. Man skal ikke bevise noget forsæt om, at Adam vil genere Eva. Det er en ganske udmærket ordning, og som det også er nævnt, holder de fleste jo op, og hvis de ikke gør det, kan de jo få hæftestraf. Det er bekvemt for politiet, at der ikke er stillet nogen særlige krav, andet end at man altså skal overtræde tilholdet.

Vi ved til gengæld også, helt uden sammenligning med den sag fra Fyn, at der trods alt er nogle, der bliver ved, og hvor mennesker i årevis bliver forfulgt. Det er jo rigtigt, som ministeren siger, at så er der andre straffelovsbestemmelser, der kan træde i kraft, men vi ved, at denne form for forfølgelse kan være et problem, og det kunne vi jo benytte lejligheden til

at se på også. Men det, der er problemet her, er, at når man så har fået et tilhold, begynder man at genere nogle andre, og når man har fået endnu et tilhold atter andre og andre og andre. Sådan kan man sådan set blive ved hele livet.

Derfor vil jeg alligevel godt bede ministeren om at overveje denne her sag igen. Jeg synes i hvert fald, det er rimeligt, at vi nu tager en diskussion i Retsudvalget: Har vi nogen muligheder for i højere grad at forhindre det her eller komme hurtigere efter det? Men det er slet ikke sikkert, det er straf, der er den rigtige måde. Jeg synes også, vi måske skal overveje at se på retsplejelovens bestemmelser.

Ministeren siger, at hvis vi laver en ny bestemmelse, vil der blive nogle beviskrav om forsæt. Det er sikkert rigtigt, men vi lever i en tid, hvor jeg synes, det kan være rimeligt, at vi lægger hovedet i blød, sådan at man hurtigere kan komme efter denne form for chikane – også selv om vi ikke har set de sager så tit. Vi ved jo fra Politimesterforeningen, at det ikke spiller så stor en rolle.

Man kunne godt frygte, at det med den moderne teknologi også er muligt at trænge sig ind på andre mennesker på en anden måde og en meget lettere måde og muligt at genere mange flere på én gang. Så jeg synes i hvert fald, der er en god anledning til at diskutere, om vi ikke kan løse de her problemer. Om beslutningsforslaget så er den rigtige måde, vil vi ikke lægge os fast på i dag, men vi er meget positive over for at se på, om vi enten kan løse problemet eller i hvert fald dæmme op for det.

Bendt Bendtsen (KF):

I Det Konservative Folkeparti mener vi, at grove og vedholdende fredskrænkelser skal gøres direkte strafbare uden krav om forudgående advarsel.

Forslaget har været længe undervejs. Allerede for et år siden rejste vi problemstillingen over for justitsministeren, ikke mindst ud fra bl.a. den omtalte sag, men vi har jo også efterfølgende måttet konstatere, hvordan bl.a. amtsrådspolitikere i Ribe Amt i forbindelse med sygehuslukninger har været chikaneret uafbrudt. Og der er altså ingen bøder for at chikanere folk midt om natten, hvis man ikke forudgående har fået en advarsel.

Hundredvis af personer har gennem årene været udsat for grov telefonchikane, og politiet har ofret enorme ressourcer på bl.a. den nævnte sag fra Assens, og intet andet er sket, end at når

gerningsmændene bliver tildelt et tilhold, så finder de nye ofre, og så begynder hele sæbeoperaen forfra. Blot man ikke generer de forurettede efter et tilhold, sker der intet. Det er for slapt, og det ønsker vi en ændring af.

Ministeren henvendte sig sidste år til Politimesterforeningen for at få et indtryk af politikredsenes erfaringer med problemet, og 40 politikredse har svaret, at den overvejende opfattelse er, at kriminalisering uden forudgående advarsel i grove og vedholdende tilfælde af fredskrænkelser er begrundet og ønskelig. Ministeren ønskede imidlertid ikke ændringer i bestemmelsen i straffelovens § 265, bl.a. med henvisning til en udtalelse fra Straffelovrådet tilbage fra 1988.

Nu er det altså ikke sådan, at Det Konservative Folkeparti går enegang på dette område, når vi mener, at det er berettiget, at der er mulighed for at straffe med bøde første gang. Norge har haft de samme problemer. Og det er ikke, fordi den konservative retsordfører altid er enig med kriminologerne på universiteterne, men jeg har da fået en henvendelse, og man har været så venlig at fremsende et eksemplar af bestemmelsen i den norske straffelovs § 390 A, da man nu dér har lovgivet, fordi man ikke tidligere har kunnet dømme for denne forbrydelse. Så man har altså i Norge fundet et redskab til at håndtere disse problemer.

I den norske straffelovs bestemmelse siger man, at den, der ved skræmmende eller plaget optræden eller anden hensynsløs adfærd krænker en andens fred eller medvirker hertil, straffes med bøde eller fængsel i indtil 6 måneder.

Det her er jo ikke kun et spørgsmål om jura; det er også et koldt og kontant spørgsmål om holdninger: Finder man, at det er rimeligt, at personer kan genere folk ved nattetid og sprede utryghed i månedsvis, uden at der skrides ind?

Vi stanger bøder ud til folk, der kører 6 km for stærkt på vejene. Er der så rimelighed i, at gerningsmænd i månedsvis kan genere borgere og sprede utryghed, uden at man kan give dem en bøde?

Hertil kommer oceaner af efterforsknings-skriddet hos politiet, som skatteyderne så må betale for. Er det rimeligt?

I Det Konservative Folkeparti finder vi det ikke rimeligt, og jeg er mere end hundrede procent sikker på, at holdningen i den danske befolkning er nøjagtig den samme.

Det bør ikke ende i et juridisk skoleridt, hvor enden bliver, at disse personer, hvis jeg skal bruge et diplomatisk udtryk, blot kan fortsætte deres telefonterror over for sagesløse personer.

Anne Baastrup (SF):

SF har stor forståelse for, at Det Konservative Folkeparti er kommet med det her forslag, og det kommer selvfølgelig heller ikke som en overraskelse for os, at det eneste svar, Det Konservative Folkeparti har, er at skærpe straffen.

Vi vil ikke allerede på forhånd helt afvise forslaget, men jeg vil sige, at af de bemærkninger, som man har til forslaget, fremgår det ikke helt tydeligt, hvad bl.a. Straffelovrådets argumentation i 1988 var for at afvise det. Det fremgår heller ikke helt tydeligt, hvad det er, Politimesterforeningen har sagt.

Derfor vil vi bruge udvalgsarbejdet til at kigge lidt nærmere på, hvad det egentlig er, Det Konservative Folkeparti regner med vil ske, hvis man uden forudgående advarsel kan stikke en bøde ud, for i SF mener vi ikke, at problemerne løses ved bare at skærpe straffen.

Hvis vi kan finde på nogle metoder til at forhindre, at folk kan chikanere andre mennesker, vil det være en god idé, men om det er straffen, der er den rigtige vej, er vi som sagt usikre på.

Eksempelvis vil den familie, som jagter sagesløse mennesker om natten med telefonen, jo nok forsvinde, når alle får en digital telefon. Det er i hvert fald mit bud på det, for så kan man jo se, hvad det er for en telefon, der har ringet.

Så spørgsmålet er, om nogle af de her måder at chikanere folk på ikke forsvinder.

Men vi kan bruge udvalgsarbejdet til at finde ud af, hvad det egentlig var, Straffelovrådet sagde dengang, og hvad det er, Politimesterforeningen mener kan løses ved, at man skærper straffen, og så få en snak om, hvorvidt der ikke er andre metoder end den, som De Konservative er fast overbevist om, nemlig skrappe straffe.

Og jeg skulle hilse fra Enhedslisten og sige, at den er enig i det, jeg har sagt.

Peter Skaarup (DF):

Det er egentlig utroligt, at ikke bare SF, men også Enhedslisten måske mener, at en højere straf for noget måske en gang imellem kan virke, og det er jo egentlig positivt nok, hvis vi er nået så langt i denne debat.

Men jeg skal sige, at Dansk Folkeparti er positivt indstillet over for forslaget om skærpede sanktioner for det, man kalder fredskrænkelser. Vi mener, det er et rigtigt initiativ. Vi synes, det er meget utiltalende, at mennesker på den måde, som bemærkningerne til forslaget giver udtryk for, chikanerer andre. Og det skal selvfølgelig være sådan, at omverdenen så har en bedre mulighed for at straffe sådan nogle forhold, end som det er i dag. Vi synes, det er helt på sin plads, at grovere eller vedholdende fredskrænkelser såsom gentagen telefonchikane bliver gjort direkte strafbare uden krav om forudgående advarsel.

Vi synes også, justitsministeren i sin afvisning af forslaget godt kunne have taget hensyn til, at man f.eks. i den norske straffelov har nogle bestemmelser, der ligger på linje med det forslag her. Det er jo ofte sådan, at ministeren og regeringen siger, at inden man her i Folketinget eventuelt laver ændringer i lovgivningen på straffeområdet, er det vigtigt at få hørt de andre skandinaviske lande, så man kan iværksætte fælles tiltag sammen med dem.

Det hørte vi i forbindelse med sagen om Ole B. Hansen, hvor det var sådan, at før man ville ændre forældelsesreglerne, skulle man lige tage kontakt til de andre skandinaviske lande.

Derfor virker det egentlig selvmodsigende, at regeringen så bastant ikke ønsker at støtte forslaget her, når der altså er andre nordiske lande, som har bestemmelser, der ligner dem, der er angivet i forslaget.

I Dansk Folkeparti lægger vi meget vægt på, at Politimesterforeningen så entydigt har sagt, at det er vigtigt at få strammet de her forhold op, og vi opfordrer altså regeringen til også at lytte til det, som Politimesterforeningen har foreslået, og i sidste ende støtte det forslag, som er fremme her i dag.

Sonja Albrink (CD):

Der er jo overhovedet ingen tvivl om, at mennesker, der udsættes for telefonterror, finder den form for chikane særdeles ubehagelig, som sagen fra Assens sådan set er et skrækeksempel på, selv om den jo nok må karakteriseres som en sag i den lidt grovere ende af skalaen. Men det er jo netop den grove chikane, som man med dette forslag ønsker at bremse, og det er vi i CD meget glade for at De Konservative har taget initiativ til.

Der er flere ting, der taler for en regelændring, så der kan straffes for chikane uden for-

udgående varsel. For det første mener vi, at det også må tale med en vis vægt, at et flertal blandt landets politimestre anbefaler en regulering. Og for det andet, at det er uholdbart, at det rent faktisk er muligt systematisk at chikanere andre mennesker ved hele tiden at vælge nye ofre for chikanen, når en advarsel endelig er givet.

Selvfølgelig er vi også opmærksomme på, at Straffelovrådet i 1988 ikke kunne anbefale en sådan ændring af straffeloven, og rådets opfattelse må da også tale med en vis vægt, men som forslagsstillerne selv anfører, har rådets udtalelse efterhånden nogle år på bagen, og en revurdering ville nok ikke være af vejen.

Vi kan i CD som udgangspunkt sige, at vi er positive over for forslaget, men vi synes, det vil være en fordel under udvalgsbehandlingen at få sandsynliggjort, at afgrænsningsproblemerne kan udryddes, og at det i øvrigt kan påvises, at en lovændring vil have en præventiv effekt.

Tom Behnke (FP):

Der skal ikke være tvivl om, at Fremskridtspartiet synes, det er et godt forslag. Det Konservative Folkeparti har fremsat. Og det er desværre et forslag, som er nødvendigt, for den sag, der er omtalt i beslutningsforslaget, er jo ikke den eneste. Telefonchikane foregår jo hver eneste dag, og der er ganske mange mennesker, som hver eneste dag bliver chikaneret, ikke bare via telefonen, men også via andre kommunikationsmidler.

I nogle sager er det jo meget begrænset. Der kan være tale om folk, der er blevet skilt, og som så skal genere hinanden lidt på den konto. Men der findes også sådanne sager, som er omtalt i beslutningsforslaget, altså hvor det nærmest har antaget en manisk karakter, og hvor nogle bevidst ringer rundt til en hel masse mennesker og bliver ved med at chikanere og chikanere dem.

Og det, der er problemet på det her område, er jo netop, at først skal man som forurettet registrere, hvad det er, der foregår, og på hvilke tider af døgnet, og hvad der eventuelt bliver sagt eller ikke sagt, og så skal man overbevise politiet om, at politiet skal gå ind i sagen, og så skal politiet først til at finde ud af, om der er basis for at gå ind i sagen, og så skal man foretage en registrering ved telefonselskaberne. Og først når det er sket, kan man begynde at finde ud af, hvem det er, der chikanerer, og i hvilket omfang det sker, og om det så giver grundlag

for, at man kan give disse personer tilhold om, at de ikke må ringe osv. Og først derefter kan man altså komme igang med at straffe de mennesker, der foretager den chikane.

Og det er klart, at sådan som systemet er indrettet i dag, er det alt for langsommeligt og alt for langvarigt. Så ofrene for det her chikaneri kan faktisk være ofre i ganske mange måneder, inden politiet har en mulighed for at gribe ind, og inden domstolene har en mulighed for at gribe ind, og det er uholdbart. Det bør være sådan, at når der er tale om chikane, skal man kunne gribe ind på et langt tidligere tidspunkt.

Og der er jo ikke – som SF's ordfører sagde – tale om, at man skærper straffene her; det gør man jo ikke. Det, der er tale om, er, man udvider muligheden for at gribe ind over for chikaneriet på et tidligere tidspunkt, men strafferammen er den samme, og straffene vil formentlig også være de samme fremover. Så det eneste, man gør, er altså, at man giver myndighederne mulighed for på et tidligere tidspunkt at gribe ind og sige: Det, du foretager i øjeblikket, er ren chikane, og det vil vi ikke finde os i, og derfor får du en sanktion – typisk i form af en bøde.

Så der er ingen tvivl om, at forslaget her er kærkomment, og Fremskridtspartiet kan støtte det hundrede procent.

Ole M. Nielsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti kan tilslutte sig forslaget fra De Konservative, som vil give politiet nogle bedre redskaber i form af sanktioner med hensyn til at komme telefonchikane til livs. Det venter for os tungt, at hele Farum Politikreds har tilkendegivet, at en kriminalisering uden advarsel i grovere og vedholdende tilfælde af fredskrænkelser er begrundet og ønskelig.

Det må være, fordi jeg ikke er medlem af Retsudvalget, jeg slet ikke forstår, at man kun giver tilhold for et bestemt nummer og en bestemt familie, at man ikke kan give en generel advarsel om telefonchikane, men jeg kan ikke lade være med at sammenligne det med, at hvis man har lavet butikstyveri i Føtex og så får at vide, at man ikke må have lov til at lave butikstyveri i Føtex, så kan man gå i gang med Brugsen næste gang osv., så længe der nu er nye butikker at gøre det i.

Jeg synes, det må være en helt rimelig parallel at drage her, men det må jo være, fordi jeg ikke er medlem af Retsudvalget, jeg ikke forstår det.

Jeg har endvidere forstået, at man i Norge har tilsvarende bestemmelser, hvor man kan skride hurtigere ind med straf. At ministeren så tidligere har afvist forslaget med henvisning til en udtalelse fra Straffelovrådet i 1988, tæller ikke det helt store for Kristeligt Folkeparti i denne sammenhæng. Der er sket meget på dette område siden 1988.

Lad mig i øvrigt fastslå, at Kristeligt Folkeparti med tilslutning til dette beslutningsforslag dermed også har vist, at vi ikke vil tøve med at tage initiativer eller støtte forslag til ændringer i straffeloven, selv om vi i forbindelse med forespørgselsdebatten om voldskriminalitetet i december fik vedtaget et forslag til vedtagelse om at lade Straffelovrådet vurdere strafferammen generelt.

Vi tilslutter os altså forslaget her.

Anden næstformand (Henning Grove):
Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Bendt Bendtsen.

Bendt Bendtsen (KF):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til de ordførere, der tilslutter sig forslaget, og jeg må så konstatere, at justitsministeren og regeringen ikke kan støtte forslaget.

Vi er godt klar over, at der skal 90 mandater til her i Folketinget at skaffe flertal for det her, men efter at vi har hørt på SF, har vi ikke helt opgivet SF i dag, og vi vil da undersøge de muligheder, der foreligger.

Det her er, som det blev sagt af en af ordførerne heroppefra, et spørgsmål om at lette et tidligere indgreb over for denne her telefonchikane.

Vi må konstatere, at regeringen ikke kan støtte forslaget. Vi arbejder videre med det. Holdningen er den samme.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):
Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 202: Forslag til lov om ændring af lov om offentlighed i forvaltningen. (Anvendelsesområde, journal- og postlister, elektronisk adgang til databaser m.v.).

Af Anne Baastrup (SF) m.fl.
(Fremsat 19/3 99).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

SF's forslag bygger videre på to lovforslag, der tidligere er blevet behandlet af Folketinget, nemlig nr. L 194 af 30. januar 1996 og nr. L 181 af 11. marts 1997, der begge bortfaldt efter første behandling.

Som ved tidligere lejligheder er regeringen positiv over for hovedlinjerne i forslaget, som er at skabe størst mulig åbenhed i forhold til offentlige myndigheder m.v. Hertil kan lægges, at der på mange punkter er tale om et godt genemarbejdet forslag, også rent teknisk.

På den anden side er det klart, at der over for hensynet til åbenhed kan være andre tungtvæjende hensyn. Som det vil fremgå, kan regeringen heller ikke denne gang samlet set støtte lovforslaget.

Ifølge lovforslaget skal offentlighedslovens anvendelsesområde udvides til også at omfatte selskaber m.v., hvor den offentlige forvaltning gennem driftoverenskomst, ejerskab eller udpegnings af bestyrelsesmedlemmer har bestemmende indflydelse.

En beslutning om at henlægge opgaver til f.eks. et statsejet aktieselskab er ofte udtryk for, at opgaverne ønskes løst på de vilkår, der gælder for det private erhvervsliv. Det gælder i særlig grad, hvis det statslige aktieselskab skal udøve virksomhed i konkurrence med private eller udenlandske virksomheder. Hvis man helt generelt inddrager offentlige selskaber m.v. under offentlighedsloven, vil man derfor komme i konflikt med nogle af de hensyn, der ligger bag oprettelsen af de statslige selskaber.

Lad mig i den forbindelse også minde om, at der tidligere er gennemført andre initiativer, som skaber større åbenhed om offentlige selskaber m.v. I 1996 blev der således foretaget en ændring af bl.a. årsregnskabsloven, hvorved der blev mulighed for indsigt i de statslige ak-